

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals; Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA NEVADA.

... d'legint la Correspondencia de Espanya vaig dormir-me, que no en va vá dir anys endarrera un poeta dramàtic, ocupantse de aquest periódich:

Es el gorro de dormir de tota la humanidad.

Lo qu' es per mi vá serhorro! Anava carregat de notícias de per tot Espanya, que per més que fossen notícias de desgracias y catástrofes, com ho son sempre las de las inundacions, ab tot y aixó hi havia en ellas la mateixa monotonía qu' en lo soroll que fan las alas de un borinot.

Un altre periódich ab tots aquells detalls, hauria tingut materia per comoureus lo cor: la Correspondencia de Espanya no vá saber ferne més que enterbolirvos lo cap y donarvos migranyas.

Precisament devia dormir-me d'legint aquell sueltó que deya:

«Durante el dia de hoy ha caído sobre esta Corte una copiosa nevada.»

Dich aixó perquè vaig somiar nêu. Lo cel era espés, de color de plom una mica esblanquehit, y d'ell queyan borrallons grossos com la boina de un carlista.

La terra s' cubria ab una mortalla de nêu blanca, imatge de l' única herencia que l' hi tocará a la pobra Espanya quan n' hajan passat los conservadors.

Apretava l' fret y feya tremolar, com un recaudador de contribucions quan se presenta a un poble ab una cara més freda y farrenya que un dia de hivern sense sol.

Y l' vent bufava y arremolinava ls borrallons, com un fiscal de imprenta que ha rebut ordres serias del govern, y de una bufada arremolina tots los periódichs de oposició que s' publican en la seva residencia.

Aquesta era la escena ahont havia de passar lo meu somni.

Me descurdava de dir que al fondo s' veyia confusament lo frontispici del Congrès.

Aquest detall es important, perquè van obrirse las portas y van sortir a fora D. Anton y tot lo seu ministeri.

Los ministros anavan motxos, com aucells multllats, y D. Anton sense ulleras; s' veyia que mirava contra l' govern.

—¿Que ja ha caygut? preguntava un mistaire tot espolsantse la nêu.

—Mirate'l, are cau, deya un altre bufantse ls dits.

Y en efecte D. Anton y ls seus ministros queyan asseguts, sense poder donar un pás sobre las escalas del Congrès, tristos, apesartats, com si las camas los hi fessen figa, com si portessin sobre las espatllas un pés molt superior a las sevas forsas.

En aquell moment cruscava la escena un venedor de diaris que cridava:

—«El gran discurso pronunciado por Sagasta esta tarde en el Congreso, dos cuartos»

Lo ministeri continuava segut y la nêu continuava cayent.

La cara de D. Anton estava amaratada, la de n Romero Robledo esblemada: l' un se tornava del color de la viola, y l' altre del color de la xeringuilla.

—Nos han ben xeringat, murmurava l' gall antequera.

Y ls dos lleons de bronze de l' escalinata expolsavan la melena y donavan un rugit que l' hi gelava la paraula als llabis, com diu que s' gelan sempre la de certs homes, quan rugex lo lleó del poble.

Y la nêu anava cayent y aploitantse.

Primer desapareixian los ressaltos que fan los esglahons y en Cánovas y ls ministros desapareixian sota d' ella petant de dents, ab un cruixit com si toquessen las castanyolas.

Ja ls arribava a jenoll, després a la cintura, després a sota l' aixella.

Tots ells ne teniau lo cap plé y semblava qu' en lloch de barret portessin un piló de sucre. En Romero Robledo duya la barba blanca, com si ls pèls se l' hi haguessen ternat de marmol.

Y l' xicot que avants venia l' discurs de n Sagasta, tornava a passar cridant:

—«La caída del ministerio, dos cuartos.»

Tot de un plegat sortia la colla dels fusionistas, saltant, brincant y fent tercerillas.

—Vaya un temps! deya en Martínez Campos ab las mans a la butxaca. Ni quan anava per las montanyas de Catalunya a pescar carlistas, ni quan pèl desembar del 74 vaig anar a Sagunto a treure ls a vostés, havia sentit tant fret com are.

—Acotxis D. Práxedes, deya un constitucional de tercera fila.

—Sí, repetia l' Alonso Martínez; vosté encare está acalorat del discurs de aquesta tarde, y si un aire l' pilli, bona nit viola.

En Sagasta s' deixava posar un gran tapa-bocas negre dihent entre dents:

—Are si que será veritat alló de «En boca tancada no hi entran moscas.»

Ningú s' atrevia a sortir al carrer. La nêu anava cayent y acumulantse. En Cánovas y ls seus ministros ja estaban colgats del tot.

En aquell moment sortia un porter del Congrès y entregava un plech tancant a n' en Sagasta.

—Es un telégrama, deya aquest, ab alegrías de Palacio.

—De Palacio! cridavan tots ab entusiasme. Pero ningú s' descubria de per, de agafar una calapandria.

—Nos diuhen que hi anem, ns cridan...

—Anemhi deyan tots, adelantant un pás fora de la comisa.

Perovia nêu queya més espessa que may, y tots plegats, instintivament, tornavan lo pás enrera y s' posavan a aixaplach.

—Es impossible! deya en Martínez Campos.

—Es impossible! repetian tots ab veu desconsolada.

—Y si aixó dura, deya en Sagasta, no será possible are ni may, porque lo qu' es jo estich enrabat, y m' sembla que m' hi quedo.

—Foch! Foch! Porten llenya cridava l' Alonso Martínez, ab desespero.

—S' ha acabat deya l' porter que havia dut lo parte. En Sagasta aquesta tarde l' ha donada tota al ministeri.

Y en Balaguer, picat de una repentina inspiració deya:

—Deixéme fer a mí. Jo us salvaré. Y s' ficava dintre del Congrès.

Pochs moments després sortia carregat de quaderns, y ls tirava a terra dihent:

—Vinga un misto preguntavan uns.

—¿Qu' es aixó? preguntavan uns.

—Vinga un misto desseguida, replicava en Balaguer: son papers que no serveixen de res: son constitucions del any 76.

—Es impossible... ns tanquem las portas del poder! cridava l' Alonso Martínez.

—¿Perqué no duya las del any 69? preguntava n Sagasta.

—No pot ser: las guardan los demócratas.

Y durant aquest altercat, en Romero Ortiz aplicava una capsa de mistos al paquet que s' encenia rapidament.

—Nos suicidém... nos suicidém... cridava l' Alonso Martínez ab las llágrimas als ulls. No l' hi sembla general? anyadia dirigintse a n' en Martínez Campos.

Y aquest, trayentse las mans de las butxacas y escalfantse las, responia:

—¿Qué m' explica a mí... Jo en materias de aquestas no hi entench fotilla.

La flama anava creixent, y en Balaguer deya: —Tot menos morir-se de fret. Si fem foch nos salvem é si non, non.

Y en Martínez Campos, ab l' espasa de Sagunto remenava l' foch y tots s' escalfavan, fins l' Alonso Martínez, que hauria volgut anarse a casa seva, conforme havia promés; pero que la nêu l' hi impedia.

Al cap de poch moments desapareixian tots darrera de la fumera. Tot era nêu y fum, y un fum tant espés, que a mí y tot se m ficava al nás, y feya un estornut.—¡Etxem!—

L' estornut vá despertarme.

Y'l cremallot del llum, m' omplia de fum tota l'arcoba.
Es molta llástima que no puga contarlos lo desenllás de aquest somni de nen.

P. K.

BATALLADAS

A comensat á publicarse un periódich titolat *El Municipio* que ab l'escusa de defensar á la majoria del Ajuntament, no s'proposa més que insultar als regidors de la minoria, al públich de Barcelona y al sentit comú.

A nosaltres se 'ns ha dit que qui redacta aquest periódich es algun regidor.

Podria ser: hi ha regidors que prenen per exemple l'auca del *Hijo malo*.

Y fent aquest periódich se riuen de la birolla é imitan aquell redol: *Desde el balcon hace mofas*.

Dias endarrera un diputat ministerial s' empenyava en demostrar que aquí á España eram molt felissos, perque, deya, 'ls espanyols gastan 106 milions de pessetas cada any no més que ab tabaco.

No es cert, l'espanyol que fuma del estanch no fuma tabaco.

Lo tabaco y alguna cosa més s' he fuman los conservadors.

Els fuman y nosaltres escipim.

A Guadix van entrarhi 'ls lladres en la forma que tots vostés ja saben: *Per supuesto, no fueron habidos*.

Lo *Defensor de Granada* vá publicar un article titolat: *Lo que pasa en Guadix*. Y 'l fiscal l'ha denunciat.

Los conservadors tenen aixó: 'l lladres se 'ls escorran per entre mitj dels dits: are, respecte á periódichs, no s' en escapa cap.

La *Correspondencia de Espanya* atribueix la següent frase á n' en Silvela: «Ni abnen Cánovas, ni sense en Cánovas.»

O millor, cantat ab acompanyament de guitarra:

«Ni contigo ni sin tí
tienen mis penas remedio;
contigo porque me matas
y sin tí porque me muero.»

¿Vostés se recordan del discurs de la corona? En ell se parlava de projectes y més projectes.

Projectes de carrils, de banchs, de arreglò de la Denda, de instrucció pública, de tot lo hagut y per haver.

Semblava que 'l govern l' hi deya al país: «Tinch tot un armari de venas y are te las mudaré. Si no t' curo las llagas, al menos te faré anár net.»

Donchs vejin: encare no s' ha acabat de discutir lo Mensatge, lo govern suspén las sessions, dihent: «Ja avisarém quan hajan de tornar á obrirse.»

Pero are diuen que no tornarán á obrirse fins pel Abril, época en que s' presentarán los presupuestos.

De manera que no hi haurá cambi de venas, sino una nova sangria.

Un capellá de Madrid vá ferir al amo de una casa de dispesas: perque vá demanarli l' preu del hospedatge.

Sempre té una ventatje, que si 'ns han de donar una ganivetada, 'ns la donga un capellá.

Després ell mateix vos confessa, vos administra 'ls sacraments y vos despatxa 'ls papers en regla per anar al cel de correguda.

Y si es un cas com lo present, vos fá dir lo *pare nostre*, y allá hont diu: «perdonéu las nostras culpas, com nosaltres perdoném als nostras devotors; exclama:

—¿No veyeu? Ja estém en paus del més de dispesa.

Al director del *Diario de Huesca* l' hi han sortit sis mesos y un dia de presó.

Al Sr. Tello, redactor que havia sigut de la *Pu-blicidad*, quatre mesos y un dia.

Comentari de n' Romero Robledo: «En cap més país del mon, la premsa té la llibertat que aquí á España.»

Diumenje passat lo govern civil vá remetre una

nota als periódichs, assegurant que 'l candidat ministerial Sr. Orriols havia guanyat casi totas las mesas del districte de Manresa.

Pochs dias després, la *Cronica* vá publicar una nota més detallada, de la qual resultava que 'l Sr. Oriols casi las vá perdre totas.

Lo Sr. Orriols devia fer com aquell héroe de una batalla.

Llegint la nota del govern civil devia dir:—¿Quina pallissa que 'ls hem donat!...

Y enterantse dels comptes de la *Cronica*, devia anyadir:—Ey... ells á nosaltres.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Llívia durant la missa, si aixís que s' ha fet la elevació de la hostia y 'l calze, algú s' asseu com se fá á totas las iglesias del mon, s' arma un verdader sacramental. L' altre dia á un feligrès que s' havia segut un capellá va comensar á abordar-lo y veyent que no 'n feya cas va fer suspendre la missa al que la deya, fins que 'l feligrès va anarse'n de la iglesia. Lo mateix va succehir l' altre dia al ofici, sols que 'ls que van tenir qu' anarse'n del temple van ser déu.—Nada desd' are ja 'u sabém: per finura las estoras y 'ls capellans de Llívia.

A Balaguer un jove que ha acabat lo servici, pretén casarse aixís que rebí la llicencia, y com que viu sol ab lo seu pare, la seva núvia de dias fá las feynas de la casa mentres espera l' hora del casament. Lo rector crida al pare, y després de un sermónet l' hi diu:—Dels pecats que pugan cometre á casa seva lo seu fill y la seva promesa, vosté n' es responsable. Es precis que 'ls separi per evitar l' escándol públich. Lo pare que agraxeix la voluntat ab que la noya 'ls serveix, davant de aquella impertinencia respon:—Observi Sr. rector, que jo no dono escándol: á casa som dos homes y una dona durant lo dia; y aquí á la rectoria son vosté y la majordona durant lo dia y la nit. Veihi donchs qui 'n dona més de escándol, Are no més falta lo que digné 'l vicari al sentir aquesta resposta. Lo vicari esclama:—«No més que per descarar l' hi faria pagar una arroba de cera.»

CONSELL D' AMICH.

Venerable mónstruo,
senyor don Anten:
l' assombro d' Europa,
l' enveja del sol,
fanal, nord y guia
del sigle dinou,
l' únich en la terra,
l' únich en lo mon,
ges, oh déus, possible
que un home com vos
tingui prou sanch freda
tingui prou valor,
per sentir las pullas,
per sentir los mots
que han llensat las bocas
d' aquesta fusió
pera rebaixarvos
davant las nacions,
que fins are 'us creyan
un nou Salomó?
¿Com no hén girat cua,
escollant alló
per darlos á entendre
que ab homes com vos
no s' hi vá ab romanos
de tal condició?
¿Com, per castigarlos,
no hén despenyat trons,
y tirat centellas
y llamps dels més forts,
fins que d' aquets tristos
esbalotadors,
que han tingut prou barra
per fer tants farols,
no 'n quedés ni sombra,
ni pols, ni llavor?
Ah! Jo no imagino
com es que al ressó
de tantes paraulas
ditas contra vos,
la perla d' Espanya,
lo pasmo del mon,
no s' ha obert la terra
per quatre cantons
empassantse al pobres
que han fet tals horrors.
¿Qui son ells al últim?
Quatre tabalots,
quatre tarabanas
que poisé entre tots
ni saben quants titols
teniu vos tot sol,
ni 'ls carcas que viuen
xuclant la nació,
ni sols las persetas
que 'us doném á vos
y qu' ells se voldrian
per comprar turró.
Y es, oh cels, possible
que apets burinots,
aquestas formigas
que s' menjan la pols.

vajan fent brometa
á expensas de vos,
tal com si vos fossiu
un re, un qualsevol?
No, no y no, mil voltas;
mil voltas no y no:
no volguén que un dia
de vos digni 'l mon
que quatre pasteras
n' han fet escarnet.
Pagnén ab despreci
sos crits y sos vots;
pero si, hén de creure
un consell molt hò,
no volguén que hi tornin
demá un altre cop.

No sols ni ells son dignes
de riure's de vos,
sino que ni Espanya
mereix l' alt honor
de ser gobernada
pe 'l pasmo del mon.

Creyéume, portento,
cap contemplació:
dongénlos á dida
á aquets espanyols;
pregnéu la maleta,
toquéu prompte 'l dos,
y á corre l' Europa,
que aixó es de bon tò.

¡Ay, pobreta Espanya!
si fessiu aixó.
D' aquí quatre mesos,
cambiada del tot,
privada de frachs
y altres mágichs dons,
plena d' anyorania,
plena de dolors,
plorant nit y dia
pensaria en vos
cridant:—¡Torna, torna....
y sabrás qu' es hò!

C. GUMÀ.

QUESTS dias de pluja un carro carregat de taulons queda atascat entre 'l fanch de un dels carrers del Ensanche.

Un parell de mulas tiran desesperadament, lo carréter crida: re-nega y fá petar las xurriacas, y 'l carro no pot arrencar.

La gent s' atara formant rodona, fins que un senyor diu:—

—Pobres bestias! Apa, noys... no hi ha ningú á n' aquí que vulga ajudarlas?...

May faltan personas compassivas, y aviat déu dotze xarons agafantse á las rodas, y manobrant tots á la una, ajudan l' embestida de las mulas, y treuen lo carro de la fanguera.

Per supuesto 'l senyor que 'ls havia excitat, s' ho está mirant.

—Se véu que vosté es una persona de cor? 'l hi diu un altre senyor: ¿Pertany á la Societat protectora dels animals?

—No senyor: però soch l' amo dels taulons y 'm convé tenirlos al magatzém.

Com que diu que pujarán los fusionistas, alguns periódichs de Madrid ja fan candidaturas de ministres, embaixadors y altres puestos elevats.

¡Ilusions de ventrells units!

Aixó de candidatura, ja ho diu lo mateix nom: cosas de gent cándida.

Las lleys de Guatemala prohibeixen l' existencia en aquell país de cap pare jesuít.

Un d' ells, lo pare Gilliet vá prenetrarhi, y punt en blanch van fusellarlo.

Y are jo 'm jugo 'l coll que no hi ha cap més jesuít que tinga ganas de anar al cel, passant per Guatemala.

A Madrid fins lo Manzanares, qu' es un riu de mala mort s' ha sortit de test: vull dir, s' ha sortit de mare.

Vá fer com en Cánovas á l' any 54: volia fer lo *manifest de Manzanares*, que diu que d' aquesta manera los rius y 'ls homes polítics de mala mort puján de categoria.

Després del discurs de n' Sagasta tothom s' esperava alguna cosa.

¿Qué farà en Cánovas? ¿Qué dirá la premsa liberal-conservadora?

A horas d' are ja ho sabém.
L' *Epoca* periódich canovista halaga als de la fusió, dihent que no déu desesperarse'ls.
Y la *Política*, periódich canovista també, 'ls desespera, dihent que se 'ls ha de tirar de dret.
Y en Cánovas?

En Cánovas fá política de matalassé.
Figúrinse que la fusió es la llana, y que l' *Epoca* y la *Política* son los dos bastons.
Ab un bastó l' aixeca y ab l' altre, trompada que te orió.
¿Quinas cosas se fán, per poder dormir tou!

Lo general Pavia ha fet un gran descubrimient y l' ha comunicat al govern tot desseguida.
Ha descubert que aquí á Catalunya hi ha tanta feyna, que tothom treballa, que tothom gasta, que tothom está content, que 'ls cafés y cassinos están sempre plens de gom a gom, y que 's venen ab gran facilitat los objectes de lujo.
Tot aixó equival á dir al govern: «Exprimin bé la llimona, qu' encare hi ha such.»

Pero ¡qué volen que 'ls diga!
Me sembla que 'l general Pavia es una mica curt de vista, per véure tantas cosas. A lo ménos si no es curt de vista, gasta sempre ulleras.

Escolti, general: Anant pèl carrer ¿no se l' hi ha acostat may cap treballador, trist, desolat y ab lo rubor á la cara, dihent:—Senyoret, fá quinze setmanas que no treballo, fassim una mica de caritat?

Tal vegada déu ferho que vosté vá ab cotxe: si anés á péu com jo, no donaria un pás sense entrabancarse.

Ey! A no ser que vosté arribi á creure, que aixó de tenir treballadors que demanan caritat, es un article de lujo.

Jo ja 'u veig. Fins lo nom del general Pavia 's presta á veure la felicitat y l' abundancia per tot arreu.

Descomponemlo y trobarém:
Un home que menja molt de gust: PA.
Un home que xarrica molt de gust: VI.
Un home que després de menjar y beure, s' estira: ¡Ah... ah... ah!—
Total: Pa-vi-a.

¡Cosas del Ajuntament de Barcelona!
Y advertixin que devém aquesta noticia á un periódich com el *Gobierno*, que si ell no 'u sab ni may.

Durant l' any que acaba de finir, l' Ajuntament no més, ha consumit més petróleo, que no pas tot lo que ha entrat pagant drets per las casillas de consums.

Advertixin, que fins are no sabém que dintre Barcelona s' haja descubert cap mina de petróleo.

Per lo que toca á un Ajuntament tan petrolero, se 'ns acú una observació.

Es molt estrany que gastant l' Ajuntament tanta llum, en materias de administració municipal, la major part del temps estém á las foscas.

Lo dia del Sant del Rey tets los fusionistas de figura ván anar á Palacio.

Al sortír, preguntava un fusionista papioli qu' esperava á la porta.

—¿Y donchs qu' encare no pujém?
—Noy, paciencia, l' hi van respondre. ¿No sabs que diu lo ditxo? «Las cosas de Palacio van despacio.»

Los negociants de ví de Paris ván celebrar un banquete, invitant á n' en Gambetta, que vá assistirhi pronunciant un magnífich discurs en pró de las bonas ideas republicanas.

«Nosaltres no volém, va dir, ni una república anárquica, ni una república estéril.»

Desde are 'l vi francés tindrà esperit.
L' esperit republicá de n' Gambetta.

Ja ha sortit l' anunci advertint als contribuyents que s' ha de pagar lo tercer trimestre de la contribució.

Qu' es com si diguésem lo tercer abono á la comedia política que s' está representant.

Cara y dolenta.

Ayguats per tot arreu: á Murcia, á Andalucia, á Galicia, á Castilla.

Una parodia del diluvi universal.

Ja hi havia 'l Noé preparat: era en Cánovas.
Y l' arca: era l' arca del tresor.
Y un parell de conservadors de cada especie.

Lo gran bufo Arderius s' ha retirat de l' escena.
Al despedirse del públich, vá cantar la següent petenera:

«Público señor y amigo
la despedida te doy;
antes de que me retires
quiero retirarme yo.»
Sr. Cánovas ¿me vol creure á mí? Prengui exemple de l' Arderius.
«Y avants de que me 'l retirin ¡ au, au, retirese usted.»

Davant del tribunal un advocat estava fent la defensa de un lladre que asistia al acte de la vista segut en lo banch dels acusats.

—L' acusat, deya, es una persona que no t' pas mals antecedents.

L' acusat s' alsá y en corroboració d' aquestas paraulas vá dir:

—Aixó sí que nó. L' última vegada que vaig estar á presiri, 'l cabo m' estimava molt. Que ho digui ell mateix.

Era cap al tart, y un pagés venia de fira, ab un parell de cents duros dintre de la faixa.

En una revolta de la carretera, l' hi surt un lladre qu' estava enterat del negoci que havia fet á fira y l' hi diu ensenyantli la punta de un ganivet:

—Mestre, sé que portas dos cents duros, y vull que me 'n entreguis la meytat.

Lo pagés reflexiona un ratet y respon:

—Esta molt bé... com que no t'inch cap més remey, te 'ls entregare; pero ab una condició: que aquell altre no ha de demanarme res.

—¿Quin altre? vá preguntar lo lladre que 's creya sol, girant la cara.

—Aquestl' vá dir lo pagés clavantli una garrotada al mitj del cap y deixantlo estabornit.

Y ab tota tranquilidat vá arribar á casa seva.

Un criat entra bruscament al quarto de una senyora en lo moment mateix en qu' está vestintse.

—Joan!.. crida aquesta.
Y ell tot roig, respon:

—Dispensi... senyora... avuy ha sigut un des-cuit... no m' havia sucehit cap dia.

—¿Y qué feyas los demás dias per no descuidarte?

—Mirava pèl forat de la clan, y si la veyá despullada, esperava qu' estés vestida.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. KARADA 1.ª.—Casilla.
2. ID. 2.ª.—Catarina.
3. MUDANSA.—Taula, maula, Paula.
4. CREU DE PARAULAS. P a
A m
P a m p a s
A m p o l l a
A l l
S a
5. GEROGLÍFICH.—Los petits se fan gran, y los gran petits.

Han endavinat totas las soluciones los ciudadanos J. E. Puntarri, Jaume del Castell, Torot-Lirot y Nicodemus; 4 Un Recolet y Paquet; 3 Músich de Xaranga; 2 Palitroques y Serat Ximple y 1 no més Anónim.

XARADAS.
I.
La tercera-quarta-cinch diu qu' es tot y 's dona tó; vol entendrehi y en aixó mal concepte d' ella t'inch. Y diré molt més encare ja qu' ella importancia 's dona

que sols sab prima-segona aixó sí, tant com sa mare.
PAU SALA.

II.
Tersa-hu vaig demanar de una total molt moneta; mes un dos me vá donar que 'm féu perdre la xaveta.
ENRICH SANPONS.

SINONIMIA.
Un home que 's vá empenyar en fer una tot tot sol ans de se á tot lo mussol vá tenirla que deixar.
TUJA XICH DE M. DE R.

MUDANSA.
Vaig comprá un tot á un xicot que un total me vá costá y 'm diu sempre 'l meu germá que 'm vá enganyar que no 'l tot.
UN TAPÉ DE F. DE T.

CONVERSA.
—Ola Pepet ¿com l' hi vá?
—Molt bé y á vosté Climent?
—Jo per are puch passá
—Tothom l' hi dirá igualment.
—Y parlant de tot ¿ahont vá?
—Vaig á comprar-me un barret y vosté ahont vá?
—Jo á comprá,....
Ja l' hi he dit ben clar y net
LO DEL LLOBREGAT.

ROMBO.
Primera railla una lletra, 2.ª una passió; 3.ª Lo que 's fá ab lo fil; 4.ª una bestia y 5.ª una lletra.
PEROT LO LLADRE.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.
1 2 3 4 5 6 7 8 9—Un nom d' home
1 2 3 7 2 8 9—Id.
3 2 1 9 8 2—Un nom de dona
1 2 3 7 2—Id.
6 7 8 9—Nom d' home
8 2 6—Una moneda
6 2—Una nota musical.
LINO VOLICUR.

GEROGLÍFICH.
AGOST
III
I
T
noya
Tu Tu
Tu Tu
ANGEL SALABERT.

Suscripció pel monument per perpetuar la memoria dels valents que moriren l' any '73 en defensa de Tortellá.

Suma anterior rs. 688'36.
N. Res, 4 rs.—Francisco Bordas, 2.—Miguel Carreras, 2.—Un Ciudadano 2.—Juan T., 2.—E. Robira Labori, 4.—P. P., 1.—Ramon Figuerola 2.—José Crós, 2.—José Cassot, 2.—Mariano Oliveras, 4.—J. F., 4.
(Se continuará.) Total, 719 rs. y 36 céntims.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Micaló, Codina y Torrentó, Un Recolet, J. E. Puntarri y Una noya maça.
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Barruer, Noy del Clot, Toni-Grice, Carboner gratut, Dos pardals, Dejú, Lluís Pujol, Juy Sa-lao, Sanpatantum y Noy de l' orga.
Ciudadá J. E. Puntarri: Insertaré las mudansas.—Un Recolet: Idem las sévas: una sinonimia y un trenca-closcas: las dugas raillas las posaré en un altre número.—Micaló Codina y Torrentó: Publicaré lo quint de paraulas.—Pageset: Idem lo quadat.—T. Sagristá: Hi ha algun tros ben escrit; pero 'l final esde mal gust.—Un Cervariano: Publicaré lo quadat.—Tres més: Noticias de aquesta índole no podrá darse, mes á mes, si no 'u respon una firma coneguda y de tota confiança.—Llarch y Prim: Publicaré lo que 'ns envia.—Joan Garcia: Idem: quadat de paraulas y un epigrama: lo demás no serveix.—J. Estebany: Publicaré lo rombo de paraulas.—J. Jener: Idem la séva poesia.—Ramon Calvete: Al principi está ben sentit; pero cap als últims decan molt.—E. Tola F.: Insertaré un anagrama y un triángul.—Anton Saltiveri: La poesia té una versificació molt descuidada.—P. M. F. Balagner: Gracias per la noticia.

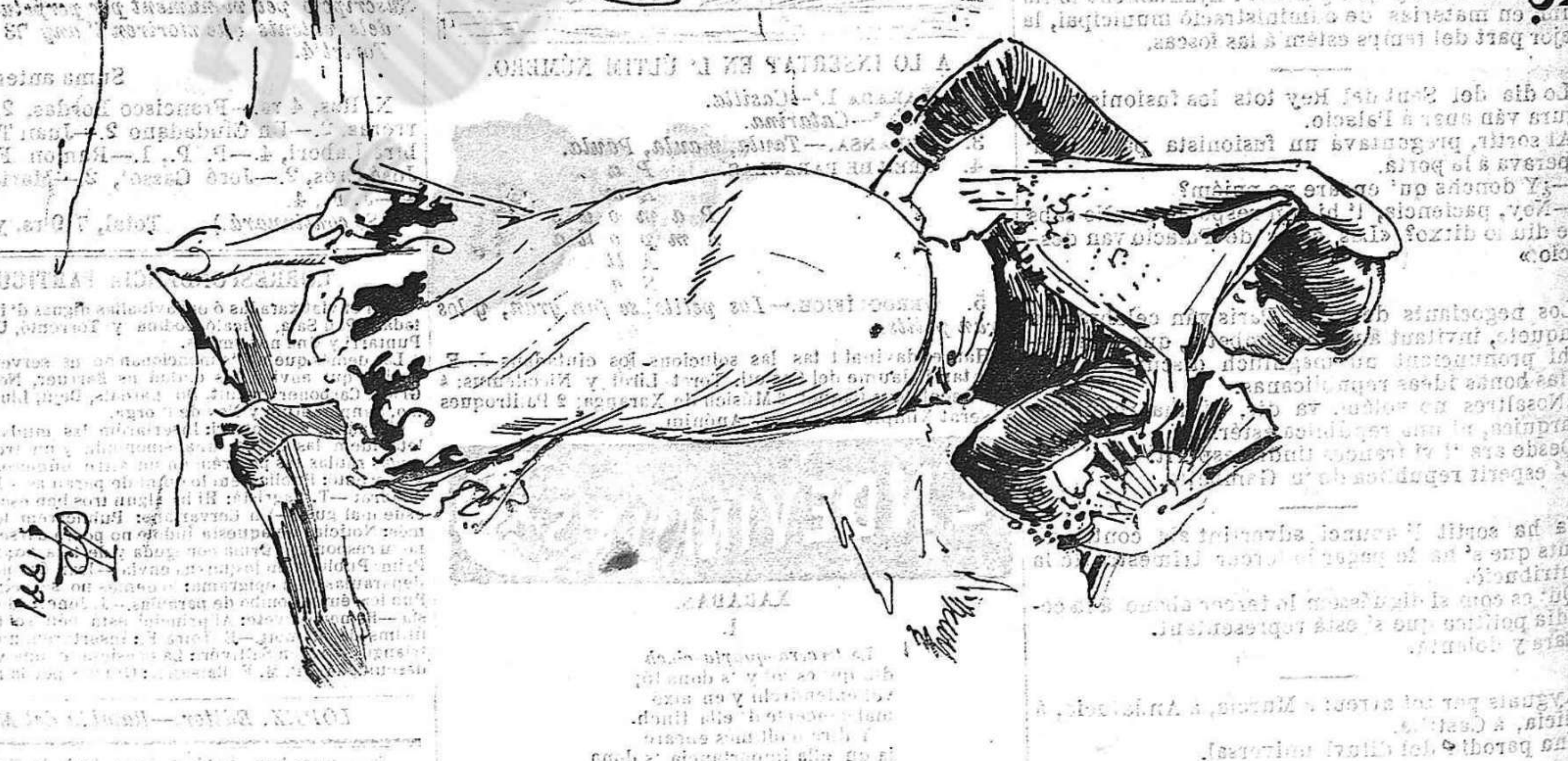
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Que tarden Canoves...
Y en Canoves...
Y la Policia...
En Canoves la policia de matanzas...

LAS PRIMERAS MASCARAS.

—¿Anem a fer brèma, noya?
—!Ahont van aquets farsellots!

1931